

[Aksel Larsen.]

sikre den frie sejlads gennem kanalen. Enhver ved, at den frie sejlads gennem kanalen var i bedste gænge, lige indtil angrebet satte ind, til bomberne faldt, og til engelske og franske krigsskibe lagde en spærrecordon foran Port Said og Suez. Altså, den begrundelse, at den frie sejlads måtte sikres, duer ikke. Jeg skal i øvrigt lade det ærede medlem hr. Viggo Starckes udtalelser ligge, også hans opfordring til stats- og udenrigsministeren om, at Danmark skulle tage initiativet til noget, der ikke kunne andet end skærpe den internationale situation.

Jeg er nødt til at tage ordet for at sige til den højtærede stats- og udenrigsminister, at hans slutbemærkninger var beklageligt tydelige. Det drejede sig om partipolitisk agitation mod os kommunister her i Danmark, forsikringer om, at vi har ingen tillid i det danske folk, og at jeg har ikke engang tillid i det kommunistiske partis egne rækker. Der kan ikke være tvivl om, hvorfor sådanne bemærkninger fremsættes. Nu kan de ikke ændre verdensbegivenhedernes forløb, de kan heller ikke endeligt ændre begivenhedernes forløb her i Danmark. Man har før i situationer, der kunne minde om denne, drevet den voldsomste agitation mod os og konstateret, at vi var forladt af guder og mennesker, ingen havde tillid til os, og så viste det sig, at de advarsler, vi fremkom med, om, hvad der kunne ramme Danmark og verdensfreden, var i allerhøjeste grad berettigede. Man slog heller ikke vort parti ihjel ved den partipolitiske agitation. For mig drejer det sig ikke om partipolitisk agitation. Jeg kan i forhold til de perspektiver, jeg mener at ane, se stort på, om det lykkes i den givne situation at få folk til at smadre ruderne i vort hus, overfalde vore folk på gaden under politiets passivitet eller foretage andre ting, som kan begrænse vort partis mulighed for at drive sin virksomhed. Men jeg kan ikke se lige gyldigt på, at man er tilbøjelig til, hvad også stats- og udenrigsministerens slutbemærkninger desværre viste, i høj grad at koncentrere sig om at udnytte den internationale situation til partipolitisk kampagne mod kommunisterne i Danmark i stedet for at se på, hvad der kræves af Danmark, hvad der tjener Danmarks og verdensfredens interesser i dag.

Stats- og udenrigsministeren var ked af, at jeg havde bebrejdet ham, at han ikke var kommet med en appel til England og Frankrig, og sagde, at han havde fremsat redegørelser, og at enhver vidste, at Danmarks stilling var ganske utvetydig. Jeg kender disse redegørelser, jeg kender også stats- og udenrigsministerens redegørelser her i tinget, men forleden aften gik stats- og udenrigsministeren til mikrofonen og fremsatte i meget stærke og følelsesbetonede vendinger en direkte radioappel til regeringen i Sovjetunionen, og på baggrund heraf tillod jeg mig at spørge: hvorfor fik vi ikke en lignende statsministeriel radioappel til regeringerne i England og i Frankrig, som den højtærede stats- og udenrigsminister også kender, og som han godt kunne henvende sig til og bede om at indstille deres angreb på Ægypten?

I den forbindelse må jeg minde om, at naturligvis oplever vi et og andet i København i disse dage. I England demonstreres der også, vel at mærke mod den engelske regerings krig mod Ægypten.

Den højtærede statsminister kunne ikke forstå, hvorfor jeg kom med denne sagkyndige redegørelse — den var nu meget kortfattet — for, at angrebet mod Ægypten har været meget nøje planlagt og forberedt gennem længere tid, for det er noget, vi ved, siger den højtærede statsminister. Det var jeg nødt til, fordi det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen fremstillede det sådan, at England og Frankrig ikke havde tænkt sig at angribe Ægypten, men da Israel desværre angreb Ægypten, var de nødt til at gribe ind for at stifte fred mellem de stridende parter. Det var den fremstilling, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen gav, og hvoraf man altså kunne få det indtryk, at England og Frankrig slet ikke var indstillet på at føre krig. Deroverfor har jeg måttet påvise, hvad enhver kan tænke sig til, at den konkrete aktion, der rullede frem fra Cypern, har været forberedt gennem et par måneder, nøje planlagte tidstabeller har været udarbejdet, så det kun var at trykke på en knap, den dag regeringerne i London og Paris traf beslutning.

Så siger den højtærede statsminister, at så var vel også de sovjetiske troppers indgriben i Ungarn vel forberedt. Jeg ved det